

kolebali, a se končno odločili za iste roke kakor pri zastaranju pravice do pregona, četudi se to iz stališča „pravednosti i celishodnosti“ ne da opravičiti. Vse druge zakonodaje uvajajo namreč dosti daljšo zastaralno dobo, zlasti glede izvrševanja kazni. (Po novem švicarskem kaz. zakonu na pr. so tudi za najmanjše delikte določene občutno daljše dobe, čl. 73). Iz tega bi kvečjemu mogli sklepati, da so hoteli predpis § 81 prilagoditi predpisu § 78, ne pa narobe. Tak zaključek pa bi bil resna ovira, vzeti predpis o zastaranju izvršitve kazni za izhodišče pri razlagi spornega vprašanja v tem smislu, da je veznik „ali“ v odst. 5 § 78 razumeti kot veznik „in“.

Končno je v skladu z načeli logike, če zakon nižjo vrsto kazni, pa glede zastaranja v prelomljeni višji dobi enako stavi z višjo vrsto kazni, kar sledi iz kadence, kakor je upoštevana v § 78 kz. Nasprotno mišljenje bi se križalo s pravnopolitični cilji zakonodavca, ki je po gornjih izvajanjih namenil strogemu zaporu v pogledu učinkovitosti prav posebno vlogo.

Če sedaj povežemo dobljene zaključke z rezultatom, ki smo ga dosegli pod I., potem menimo, da smo navedli tehtne razloge zato, da rezultat slovnično logične razlage po posameznih zaključkih ne samo da ni omajan, ampak je tudi po duhu celotnega zakona podprt. Večja zakonodajna jasnost, sedaj lahko dosegljiva (Ur. z dne 16. septembra 1959), pa je vsekakor priporočljiva.

## Sporazumna delitev zapuščine.

Dr. Alojzij Finžgar.

### I.

Določbe XVI. poglavja odz. govore o skupnosti lastnine in drugih stvarnih pravic. K stvarnim pravicam prišteva § 308 odz. tudi dedno pravico. Med sodediči obstoji skupnost, ker jim pristoji dedna pravica skupno, nedeljeno, kot da so ena oseba (§ 550, 825 odz.). Dedna pravica ima na raznih stopnjah prehoda imovine od zapustnika na dediče — od pripada preko nastopa do pridobitve zapuščine — drugačno vsebino. Šele s pridobitvijo zapuščine stopi dedič v neposredni odnos do zapuščine, ima položaj lastnika, imetnika stvarnih pravic. Prej se govori o „ležeči zapuščini“. Zato je moči uporabljati določbe §§ 825 in sl. odz. šele na

skupnost, ki nastane med sodediči po pridobitvi zapuščine.<sup>1</sup> Tedaj sodedičem prav za prav ni skupna dedna pravica, marveč imovina, ki se je tiče, to je zapuščina.

Zapuščina se pridobi s prisojilom.<sup>2</sup> Res preide zapuščina s prisojilom v dedičevo last in po pravilu preстане obstajati kot posebna imovina. Dalje postanejo sodediči solastniki, odnosno stvarni soupravičenci poedinih zapuščinskih predmetov, deljive terjatve in obveze razpadejo v delne terjatve in obveze. Iz določb §§ 127—132 np., 267 np., 74/2 cpp., 305 ip. pa je posneti, da je moči obravnavati in da se obravnava zapuščina tudi po prisojilu še vedno kot posebna imovina, kot „predmet“ med sodediči zaradi sodedovanja obstoječe skupnosti. Skupnost med sodediči traja do delitve zapuščine.

Delitev zapuščine (*familiam erciscere*) obstoji v tem, da se porazdele posamezni zapuščinski predmeti ali vrednost zapuščine med dediče po razmerju njihovih idealnih dednih deležev. Po § 830 odz. ima udeleženec skupnosti pravico zahtevati razdružitev in delitev skupne imovine. Jasno je, da se razdružitev ne more zahtevati, če skupnost še ni nastala. Sodediči zato pred prisojilom ne morejo zahtevati delitve zapuščine.<sup>3</sup> Ni pa izključeno, da pripadlo jim zapuščino razdele dogovorno tako, kot bi jo delili, da so jo dejansko že pridobili. Pogosto se zapuščina že pred prisojilom nahaja v rokah dedičev. Ležeča zapuščina vobče ni pojem praktičnega življenja, marveč pravna konstrukcija. Seveda lahko nastopi učinek take delitve zapuščine šele s prisojilom.<sup>4</sup>

Pred prisojilom je možna tedaj le dogovorna delitev zapuščine, čije učinek nastopi šele s prisojilom. Na to delitev se v glavnem nanašajo določbe §§ 127—132 np. Te urejajo sporazumno delitev zapuščine. Po prisojilu gre za pravo razdružitev skupnosti, za katere veljajo določbe XVI. pogl. odz. in v formalnem pogledu, navzlic besedilu

<sup>1</sup> Randa: *Erwerb der Erbschaft* str. 124; Unger: *Erbrecht* str. 185; Anders: *Grundriss des Erbrechtes* 1910 str. 72; Krasnopolski: *Österr. Erbrecht* 1914 str. 306; odl. Sz V/87.

<sup>2</sup> Unger str. 164; Anders str. 58 stojita dosledno naziranju, da se zapuščina pridobi z nastopom, na stališču, da nastane skupnost, ko sodediči nastopijo zapuščino, a priznavata, da pride praktično do izraza šele po prisojilu.

<sup>3</sup> Schell II/1 str. 831, zlasti op. 34; Štampihar, *Slov. Pravnik* 1938, str. 208, Unger: *Verlassenschaftsabhandlung* 1862, str. 203 „erst haben dann theilen“; prim. Glück: *Pandecten* 11 zv., str. 8.

<sup>4</sup> Handl II/1 str. 94; Schell II/1 str. 831; Ehrenzweig 2/2 str. 472, 466; Stubenrauch, *Kommentar* 1902 I str. 1002 op. 6; Štampihar, *Sl. Pr.* 38 str. 208; Nemethy: *Formularien* 1913 str. 48 op. 21.

§ 267/1 zadnji st., določbe §§ 267 in sl. np., deloma tudi one §§ 127—132 np.<sup>5</sup> § 74/2 cpp. govori tudi o tožbah o delitvi zapuščine pred prisojilom. To je le določba o pristojnosti. Dopustnost takih tožb se presoja po določbah materialnega prava. Razen tega prihaja po novejših določbah §§ 267/2, 268 np. do uporabe § 74/2 cpp. le, kadar je zahtevk na razdružitev skupnosti z odločbo nepravdnega sodnika zavržen na pravdno pot.

## II.

Pri sporazumni delitvi zapuščine je razlikovati:

a) Vsi dediči so svojepravní.

Svojepravni dediči lahko dele zapuščino sodno ali nesodno. Sodna delitev se izvrši na način § 128 odst. 2 ali odst. 3 np.

Po § 128/3 np. obstoji sodelovanje sodišča v glavnem v tem, da sprejme na znanje izjavo sodedičev, kako so si razdelili zapuščino in o potrdilu, „da so sodediči pred sodiščem izjavili, da je delitev izvršena po njih volji.“<sup>1</sup>

Po § 128/2 np. sodišče pomaga, da se sodediči sporazumejo o načinu delitve, nakar sklenjeni dogovor protokolira. Ni treba, da ga tudi odobri.<sup>2</sup> Ni važno, kdo sproži (enostavna prošnja)<sup>3</sup> posredovanje sodišča.<sup>4</sup> Potreben je sporazum vseh

<sup>5</sup> Žilić-Santek: Vanparnični postopek str. 456; Goršič: Komentar vanp. postopka str. 526; motivi k np., Godina: Komentar vanp. postopka str. 267. § 267/1 zadnji st. se je v osnutku (§ 271/1 zadnji st.) glasil: „kad je u pitanju deoba zaostavštine nadležan je sud, koji je raspravljao zaostavštinu“. Zuglia: Grad. proc. pravo II str. 694 upravičeno navaja, da ni moči § 267/1 zadnji st. tolmačiti tako, da bi za delitev zapuščine veljale izključno določbe §§ 127 in sl. np. Ni pa prirediti njegovim nadaljnjim izvajanjem, da je tudi pred prisojilom možno izsiliti delitev zapuščine proti volji katerega sodedičev.

<sup>1</sup> Prim. § 99 ces. pat. z dne 28. junija 1850 drž. zak. št. 255; Schuster-Bonnot: Kommentar zum Gesetze über das Verfahren ausser Streit-sachen 1894 str. 293; Godina str. 268; Unger str. 191 op. 3, Anders str. 73 smatrajo, da to ni sodna delitev, kar pa ni pravilno, kajti naloga sodišč je tudi posvedočanje činjenic. Pravilno Schell II/1 str. 832, prim. Ott: Rechtsfürsorgeverfahren 1906, str. 195.

<sup>2</sup> Nasprotno Goršič str. 526, 529.

<sup>3</sup> Randa Erb. str. 145.

<sup>4</sup> Stubenrauch I str. 1002 op. 4; Krasnopolski str. 307; Ehrenzweig 2/2 str. 472 op. 10; Schauer GZ št. 41 ex 1900; Ott str. 130; deloma Slg. 10796, opirajoč se na besedilo § 171/1 zap. pat. (§ 128/2 np: „ako oni traže“) zastopajo mnenje, da morajo zaprositi le vsi dediči skupno. Nasprotno Unger str. 191 op. 4, Schuster-Bonnot str. 293, prim. tudi § 52 Osnutka zakona o spremembi določb odz. in zap. pat. o pridobitvi zapuščine, GZ 1867 št. 12: zadostuje, če zaprosi en sam dedič.

dedičev.<sup>5</sup> Sodišče ni upravičeno reševati sporna vprašanja, ki se pojavijo v pogledu delitve zapuščine.<sup>6</sup> Če med dediči ne pride do sporazuma, je naloga sodišča končana. Zado-  
stuje zgolj ugotovitev, da se sodediči niso sporazumeli o  
delitvi, ne da bi sodišče napotilo tega ali onega dediča na  
pot civilne pravde.<sup>7</sup> Dediči niso dolžni prijaviti sodišču  
delitve zapuščine niti tedaj, če so v zapuščini stvari, ki se  
vpisujejo v zemljiške knjige, pač pa je treba vsebino de-  
litve pred prisojilom priobčiti sodišču, če se hoče doseči,  
da se pri odrejanju vpisov v zemljiško knjigo (§ 140 np.)  
ozira na izvršeno delitev zapuščine. Nasprotno sodišče ni  
dolžno in tudi ne sme čakati s prisojilom dotlej, da se de-  
diči sporazumejo o delitvi zapuščine.<sup>8</sup>

Po prisojilu se ni več mogoče obračati zaradi delitve  
na zapuščinsko sodišče. Sporazumna sodna delitev je možna  
samo po § 272 np., tedaj v obliki izvršljive poravnave.

b) Če je tudi samo en dedič nesvojepra-  
ven. Sem spada tudi primer, da so nedoletni pravni na-  
sledniki kakega sodediča<sup>9</sup> in primeri § 134 np.

Tu veljajo naslednja načela:

1. Delitev se mora vršiti vedno pod nadzorom sodišča.  
Nesodna delitev je izključena. Dogovor o delitvi je po-  
godba, ki mora biti za nedoletne po § 235 odz. varstveno  
oblastno odobrena. To odobritev daje iz razlogov ekonomije  
zapuščinsko sodišče, v primerih § 29/2 np. pa je treba še  
odobritve varstvenega sodišča (§ 130/2 np.). To velja za  
male pa tudi večje, zapletene zapuščine. To razlikovanje  
je le v toliko pomembno, da ima sodišče v enostavnejših  
primerih (n. pr. § 155/2 np.), pritegnivši udeležence, zlasti  
zakonite zastopnike nedoletnih, eventualno kolizijske skrb-  
nike,<sup>10</sup> samo sestaviti dogovor o delitvi v obliki sodnega za-  
pisnika (§ 129 np.), dočim v zapletenejših primerih pozove  
dediče, da mu predlože že izdelan osnutek v odobritev  
(§ 130 np.).

<sup>5</sup> Nepravilno se Slg. 9448 zadovoljuje s tem, da z delitvijo sogla-  
šajo le nekateri dediči. Glej zadevno Handl II/1 str. 95 op. 14. Tak  
dogovor bi bil nepopoln, ker bi ga oni, ki se z delitvijo ne strinjajo,  
tako obrezuspešili s tem, da bi zahtevali novo delitev. Zimmerman  
Archiv für ziv. Praxis zv. 34 str. 329, 330.

<sup>6</sup> Nepravilno Žilič-Šantek str. 457.

<sup>7</sup> Slg. 13854. Nepravilno Godina str. 268; Slg. 164, 3620, 5382.

<sup>8</sup> Odl. Sl. Pr. št. 110, Slg. XIII 4887, XVIII 7225, 13894, 13854, Sz IV  
158; Ehrenzweig 2/2 str. 472; Handl II/1 str. 95; Krasnopolski str. 307;  
Goršič str. 529.

<sup>9</sup> Slg. IX 3532.

<sup>10</sup> Schell II/1 str. 832. Prim. § 47 dvor. dekreta z dne 16. julija 1824  
JGS št. 2024.

2. Zapuščinsko sodišče ima preudariti, ali je za nedoletne dediče koristno ali celo potrebno, da se deli zapuščina.<sup>11</sup> Delijo se lahko le nekateri zapuščinski predmeti (§ 151/2 np.), lahko pa delitev tudi popolnoma odpade. Že Rimljani so rekli: *communio est mater rixarum*. Če zapuščinsko sodišče spozna, da bi bila delitev za nedoletnike koristna, mora po službeni dolžnosti poskrbeti, da se dediči sporazumejo o delitvi zapuščine. Pri tem jim pomaga z nasveti, zlasti v pogledu spornih pravnih vprašanj.<sup>12</sup> Če ne pride o delitvi zapuščine med dediči do popolnega soglasja, prepusti zapuščinsko sodišče nadaljnje ukrepe varstvenemu sodišču, ki odloči o tem, ali naj se delitev izsili po določbah §§ 267 in sl. np.<sup>13</sup> Varstvenemu sodišču je tudi prepustiti odločitev o tem, ali je potrebna (*evidens utilitas*)<sup>14</sup> fizična delitev poedinih zapuščinskih predmetov (§ 151/2, zadnji st. np.).<sup>15</sup>

3. Zapuščinsko sodišče ukrepa tudi o tem, ali naj se zapuščina deli pred prisojilom, ali po prisojilu (§ 127 np.). Tu niso odločilne koristi nedoletnih, marveč interes na dovršitvi zapuščinske razprave. Pravilo je, da je zapuščino deliti pred prisojilom, če ni ovir (§ 129 np.), če prilike to dopuščajo (§ 150 np.). Sodišče ne sme odlagati prisojila, če ni izglelov, da bi se sodediči sporazumeli o načinu delitve, ali če se kak sodedič vobče delitvi protivi.

4. Sestaviti je izkaz o imovini, ki pripade nedoletniku (§ 151/2 np.). Ta izkaz bo vseboval pregled cele zapuščine po aktivni in pasivni strani, čisto zapuščino in, če ne pride niti do delne delitve, alikvotni del, ki pripada nedoletniku na tej skupni imovini,<sup>16</sup> ali če pride do popolne delitve, seznam poedinih predmetov, ki se dodeljujejo nedoletniku. Navesti je tudi vrednost čistega pripada.<sup>17</sup> Ta izkaz je enako kot končni izkaz § 153 np. podlaga za varstveni ali skrbstveni račun in obenem sredstvo za zavarovanje nedoletnikove imovine (§ 222 odz.). Tudi zapuščinsko sodišče mora skrbeti za zavarovanje imovine nedoletnih. Če dobi po do-

<sup>11</sup> Osn. Horten § 1 str. 2 II 19: „so wollen wir dem Ermessen des Richters die Bestimmung überlassen ob es ..... nützlicher sei Erb-schaft unter den Erben zu teilen oder ungeteilt verwalten zu lassen“. Motivi k np. Godina str. 266.

<sup>12</sup> Osn. Horten § 8 II 19: „Beistimmung und Vermittlung“.

<sup>13</sup> Zuglia str. 695; odl. ZBl 1923 št. 235; drugače odločbe Slg. XVIII 7612, ZBl 1918 št. 271.

<sup>14</sup> Ott str. 160.

<sup>15</sup> Zuglia str. 695, 696.

<sup>16</sup> Ehrenzweig 2/2 str. 474.

<sup>17</sup> Odl. Novak št. 404.

govoru o delitvi nedoletni dedič od sodišča ali druge osebe odpravščino v denarju, mora zapuščinsko sodišče po smislu §§ 122, 125 np. poskrbeti za zavarovanje te odpravščine. Zlasti je v dogovoru o delitvi ustvariti potrebno podlago za to, da se vknjiži na nepremičnine, ki spadajo v zapuščino, istočasno s prenosom lastninske pravice za dolžnika tudi zastavna pravica za dedno odpravščino nedoletnega upnika (§ 107 zzk., 177/2 pzk.).

### III.

Pogoj za delitev zapuščine je, da so si sodediči edini o tem, kaj spada po aktivni in pasivni strani v zapuščino, da je ugotovljena njih lastnost kot dedičev in višina njih dednih deležev (§ 267/2 np.).<sup>1</sup> Prejemki, ki jih je dobil kak sodedič ob življenju zapustnika na račun dednega deleža, zmanjšujejo njegov dedni delež, ali ga celo popolnoma izčrpajo. Vračunanje predjemov se izvrši ob delitvi zapuščine.<sup>2</sup>

Vsa ta vprašanja so za delitev samo temeljnega, v investni meri prejudicialnega značaja (§ 10 np., § 2 št. 7 ces. pat. od 9. avgusta 1854 drž. zak. št. 208).<sup>3</sup> Če so med dediči sporna, je sporazumna delitev možna le tedaj, če se rešijo s poravnavo (§ 268 np.). Zapuščinsko sodišče jih ne sme reševati niti tedaj, če so pri delitvi udeležene osebe, ki so pod posebno zaščito zakona. Če spadajo v zapuščino le deljive terjatve ali gotovina, delitev vobče odpade. V takem primeru ni izključeno, da rešuje omenjena vprašanja samo zapuščinsko sodišče, če so prejudicialnega značaja za kako odločbo v stvareh, ki itak spadajo v področje nepravdnega sodnika, n. pr. sodni polog, zavarovanje terjatev nedoletnih (§ 10 np.).<sup>4</sup>

Merodajno je stanje zapuščine na dan delitve (§ 131/1 np.). § 784 odz. omenja, kaj spada po aktivni strani v zapuščino. Med pasiva se štejejo poleg zapustnikovih dolgov tudi zapuščinska bremena, zlasti predvolila, ker spada v delilno maso samo to, kar imajo dediči kot taki medsebojno zahtevati.<sup>5</sup> Ugotoviti je najrej a) stanje zapuščine

<sup>1</sup> Prim. Dernburg: System des röm. Rechtes 1912 II str. 1073; Brinz: Pandekten 1889 III str. 275, 276.

<sup>2</sup> Sz IV 158, Slg. 15894; Weiss II/1 str. 739; Ehrenzweig 2/2 str. 483; glej tudi Unger str. 189; Anders str. 74; Stubenrauch I str. 1002.

<sup>3</sup> Prim. Arndts: Lehrbuch der Pandekten 1889 str. 968; Zimmerman zv. 34 str. 202; Glück 11 zv. str. 9.

<sup>4</sup> V toliko bi bile odločbe Slg. XVIII 7612, ZBl 1918 št. 271 ipak pravilne.

<sup>5</sup> Glück zv. 11 str. 39.

na dan smrti zapustnika, kot ga podaja inventar, b) vsa kasnejša povečanja (kupnino za prodane zapuščinske stvari, prirast, plodove)<sup>6</sup> in zmanjšanja (odprodaje, stroške uprave),<sup>7</sup> kar da c) stanje zapuščine na dan delitve.<sup>8</sup> Omenjeno je bilo, da se deljive terjatve že ipso jure razdele med dediče (§ 888, 889 odz.), zaradi česar bi prav za prav ne spadale v delilno maso, isto gotovina, običajno pa se zaradi popolnosti delilnega operata vendar pritegnejo k delitvi.<sup>9</sup>

Dan delitve je smatrati računsko kot dan prestanka skupnosti (prim. § 786 odz.: „dokler se zapuščina dejansko ne odkaze“)<sup>10</sup> čeprav skupnost včasih prestane kasneje, tako zlasti pri delitvah pred prisojilom in bi logično vedno pre-stale šele, ko se imovina dejansko razdeli med bivše udeležence skupnosti.<sup>11</sup>

Vse sestavine zapuščine, zlasti aktiva je oceniti. § 131/1 np. govori o oceni zaradi delitve.<sup>12</sup> Ocena se izvrši itak že ob sestavi inventarja (glej zlasti §§ 77, 78 np.), ki ga jemlje § 131/1 np. kot temelj. Za poedine premoženja in nepremičnine, ki se ne delijo (to je, ki naj ostanejo v solasti dedičev po razmerju, v katerem dedujejo), zadostuje že pavšalna cenitev, ki jo za nepremičnine omenja § 78 np. (§ 131/1 st. 3 np.). Vrednost drugih premoženj in nepremičnin je ugotoviti vedno z neposredno sodno ceno. Če se je že ob sestavi inventarja ugotovila vrednost na ta način, pride ob delitvi lahko še do posebne ceno in sicer po službeni dolžnosti, ali na predlog. Po službeni dolžnosti tedaj, če bi bilo to potrebno v interesu osebe, ki je pod posebno zaščito zakona (§ 131/1 zadnji st. np.). To bo zlasti, če je vrednost nepremičnin porastla (prim. § 78/2 np.).<sup>13</sup>

Ob ceno se ugotovi prometna vrednost (§ 79/3 np.).<sup>14</sup>

<sup>6</sup> Prim. Glück zv. 11 str. 38; Rosshirt: Das test. Erbrecht bei den Römern 1840 str. 87.

<sup>7</sup> Handl III/1 str. 88; Rosshirt str. 95.

<sup>8</sup> Szepesy, Not. Z. 1912 št. 19; Gass Not. Z. št. 42.

<sup>9</sup> Unger str. 194 op. 13; Anders str. 74; Randa Erb. str. 146; Rosshirt str. 86, 93; Heilfron: Röm. Recht str. 604, 605.

<sup>10</sup> Gogg, Not. Z. 1913 str. 417.

<sup>11</sup> Kornfeld ZBl 1931 str. 3, 5.

<sup>12</sup> Goršič str. 528; Randa Erb. str. 146.

<sup>13</sup> Goršič str. 529; Žilič-Šantek str. 459 omejujeta § 131/1 zadnji st. np. na nepremičnine. Nasprotno Zuglia str. 696; glej tudi Rintelen: Verfahren ausser Streitsachen 1914 str. 83, 84.

<sup>14</sup> Ta izraz je točnejši kot izraz obča vrednost (§ 305 odz.) § 103 zap. pat., ki je dopuščal razna tolmačenja, n. pr. vrednost po donosu (Anders), gospodarskih močeh (Weiss). Napačno Goršič str. 402, 404, 405, ki se upira izrečni določbi § 79/III np, a zavzema za „občo vrednost“.

Če je nakupna in prodajana cena različna, velja ona, ki je manjša.<sup>15</sup>

Delitev ne sme nasprotovati določbam prisilne narave (§ 131/3 np.). Za način delitve prihajajo v poštev predvsem odredbe zapustnika, v drugi vrsti določbe zakona (§ 29/2 np.). To so določbe XVI. pogl. odz., zlasti §§ 841, 843 odz.

Upoštevati je, da ima § 843 odz. v mislih delitev telesnih stvari,<sup>16</sup> dočim je zapuščina netelesna stvar — imovina. § 843 odz. se more na delitev zapuščine le smiselno uporabljati.

Delitev zapuščine v naravi, to je predvsem porazdelitev zapuščinskih aktiv med dediče (prim. § 131 np.),<sup>17</sup> je možna le tedaj, če se glede na kakovost zapuščine da doseči, da so sodediči, upoštevajoč naravno višino njih dednih deležev, po vrsti in vrednosti (§ 843 odz.)<sup>18</sup> enako (§ 841 odz.) nedeljeni.<sup>19</sup> Neznatne razlike v vrednosti se izravnavajo v denarju, z dodelitvijo drugih zapuščinskih predmetov, prevzemom izvestnih pasiv.<sup>20</sup> Za fizično delitev poedinih telesnih stvari velja povsem § 843 odz.

Delitev zapuščine po vrednosti obstoji v tem, da se posamezni predmeti vnovčijo na način, ki zagotovi največji izkupiček in izkupiček razdeli med dediče.<sup>21</sup> Javna dražba ni za vse predmete najprimernejši način vnovčenja. Prevzem zapuščinskega predmeta po sodediču, ali drugi osebi za cenilno ali tudi večjo vrednost praviloma (izjema § 231 st. 2 odz.) ni zakoniti način vnovčitve.<sup>22</sup> Možno je vnovčiti zgolj posamezne predmete — delna civilna delitev.

Delitev zapuščine v naravi bo spričo gornjih izvajanj redko izvedljiva, navzlic temu ni izključena<sup>23</sup> in prihaja celo prvenstveno (§ 843 odz.) v poštev.<sup>24</sup>

<sup>15</sup> Ehrenzweig 1/2 str. 28.

<sup>16</sup> Lenhoff III str. 675, 697.

<sup>17</sup> Unger str. 190; Anders str. 74; Krasnopolski str. 308, 309; glej tudi Zimmerman str. 207, 340; Glück str. 74.

<sup>18</sup> Prim. CT § 42 II 22: „auch soll keinem Teil allein Güter und dem anderen allein Geld, noch weniger einem lauter kostbare und dem anderen lauter geringschätzige Dinge zugeteilt werden“.

<sup>19</sup> Prim. CT § 42 II 22; osn. Horten § 10 II 19: „alle nur mögliche Gleichheit zu beobachten“.

<sup>20</sup> Unger str. 190; Anders str. 74; Zuglia str. 696. Prim. Rosshirt str. 94; Arndt str. 968; Windscheid-Kipp str. 500; CT § 43 II 22.

<sup>21</sup> Civilna delitev ni samo delitev izkupička, glej Klang II/1 str. 889; — napačno Štempihar Sl. Pr. 38 str. 215.

<sup>22</sup> Randa, Erb. str. 149; tak prevzem nasprotuje določbi § 843 odz.

<sup>23</sup> Nasprotno Kornfeld ZBl 1931 str. 6.

<sup>24</sup> Anders str. 74, prim. Klang II/1 str. 894.